ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

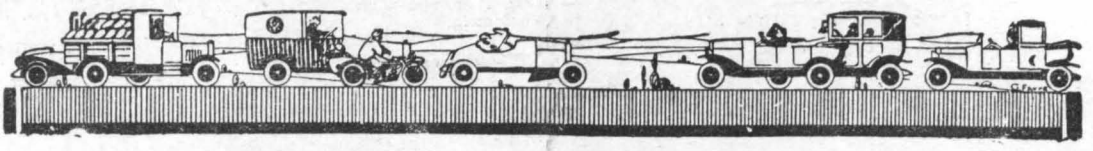

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησίς των παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπογορεύεται.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσιν ἐπιταγῶν. Διὰ νὰ τοὺς διευκολύνομε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, οἱασδήποτε τιμῆς.

Β. Κ. Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας :

«Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ σοῦ ἔστειλα ἕνα ἀριστούργημά μου ποίημα καὶ εὐγενῶς φερόμενος τὸ δημοσίευσες. Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῆς τὴ χαρά μου καὶ ὑπερηφάνια ὅταν διάβασα τὰ «Ὀνειροπολήματα» στοὺς φίλους μου κτηματίας. Τώρα μάθε ὅτι ἀποφάσισα νὰ γράφω πιὰ διηγήματα καὶ μυθιστορήματα, διότι μοῦ ἀρέσουν πιὸ πολὺ καὶ τὰ κάνω καλλίτερα. Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῆς πόση λαχτάρα ἔχω νὰ τὸ διαβάσω στὴ σελίδα σας, αὐτὸ μὲ κάνη εὐτυχισμένο καὶ ὑπερήφανο. Γιὰ φαντάσου ἐγὼ ἕνας κτηματίας νὰ τὰ καταφέρνω τόσο καλά. Αὐτὰ καὶ μένω ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Ἐσωκλείστως λαμβάνης καὶ τὸ κρυπτήριον πετρόφραγκον. Μετὰ τιμῆς».

Ἡ λαχτάρα σας νὰ γράφετε κάτι τὸ λογοτεχνικό, μᾶς συγκινεῖ. Δυστυχῶς ὅμως πρέπει νὰ διαβάσετε προηγουμένως πολύ, γιατί δὲν τὰ καταφέρνετε καθόλου καλά, καὶ ἴδοῦ, πρὸς ἀπόδειξιν, τὸ διήγημά σας :

Η ΜΗΡΑΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

Ὁ Νότης καὶ ἡ Λόπα ἦταν ὅπως ὑπὸ ποιλάκια χαρούμενα. Ὁ Νότης ἦταν ἕνας νέος 22 ἐτῶν ταπεινῆς οἰκογενείας ἀλλὰ καὶ πλουσίας, δηλαδὴ ὁ πατέρας του ἦτο εἰς νεαραν ἡλικίαν ἀκροκαθαριστὴς καὶ ἡ μητέρα του πλύστρα. Ὅμως καθὼς γνωρίζομεν ἡ γῆ εἶνε σφαῖρα καὶ γυρίζη Ἔτσι, λοιπὸν μίαν ὡραίαν ἡμέραν ποὺ τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦσαν, ἡ ἄμοιρη αὐτὴ οἰκογένεια κέρδισε τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ λαχείου, ἑλαδὴ δρ. 400.000. Ὁ Φώτης, ἔτσι ἔλεγαν τὸν πατέρα τοῦ Νότη, ἀνοιξε δική του δουλειὰ καὶ ἔτσι κατώρθωσε νὰ ἐπιδιασιάση τὸ σεβαστὸ αὐτὸ κληρθὲν ποσόν, γιατί ἐπῶ ποὺ τὰ λέμε ὁ Φώτης ἦταν μὲν ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἦταν καὶ ἔξυπνος καὶ τὰ δούλευε ἀπ' ἔξω. Ἔτσι λοιπὸν ὁ Φώτης σπούδασε τὸν κανακάρη του φιλόλογο στὰς Ἀνθήνας. Ὁ Νότης δὲν ἦταν ἔξυπνο παιδί, ἀλλὰ εἶχε χάρες, ἦταν ὡραῖος ὡς Ἄδωνις, κομψὸς καὶ ὡραῖος, μὲ ἄλλα λόγια μοιραῖος ἄνδρας. Ἡ Λόπα, κόρη ἀριστοκρατικοτάτης ἀρχοντικῆς οἰκογενείας, εἶχε ὅλα τὰ χαρίσματα συσσρειμένα ἀπάνω της. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ κάτω ἀπ' τὸ ἡμίκλειστο παράθυρό της, ὁ Νότης μὲ τὴν κιθάρα τραγουδοῦσε :

Ἄνοιξε κόρη λατρευτή, μάγισα νεραϊδένια
τὸ παραθύρι τὸ κλειστό,
δυὸ λόγια μοναχά, γλυκὰ μελένια,
ὄμορφη γαρδένια νὰ σοῦ πῶ
καὶ σκοῦφε νὰ σὲ ἀσπασθῶ...

Μόλις τέλειωσε τὸ ἆσμα του ὁ Νότης φώναξε. Λόπα μου σ' ἀγαπῶ... πολύ... πολύ... —Ἀγάπη μου ἔλα νὰ κλεφτοῦμε ἀφοῦ κανεὶς δὲν θέλει νὰ ἑνωθοῦμε. Σταμάτησε καὶ περίμενε τὴν ἀπάντησι.

—Νότη μου σ' ἀγαπῶ !... καὶ στὸ λέω κάθε μέρα. Ὅμως πῶς θὰ ζήσουμε χωρὶς πόρους.

—Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε ὕστερα, κραυγάζει ὁ Νότης. Καὶ χωρὶς νὰ περιμένει ἀπάντησι βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ λαστιχένια σκάλα καὶ τὴν πετᾶ στὸ παράθυρό της.

—Ἐμπρὸς κατέβενε ! Σὲ διατάζει ἡ ἀγάπη μου. Ὁ δυνατὸς καὶ κρατερός μου ἔρως.

Ἡ Λόπα μόλις τ' ἄκουσε αὐτά, καὶ τρομαγμένη ἀπ' τὸ πραξηκόπημα τοῦ Νότη ἄρχισε τὰ κλάματα καὶ τὰς κραυγάς.

—Σῶπα, σῶπα σοῦ λέω θὰ μᾶς ἀκούσουν, φωνάζει ὁ Νότης. Θέλεις νὰ καταστραφῆ ὁ ἔρως μας ;

—Ἀγαπημένε μου Νότη... Αὐτὸ δὲν θὰ γίνη ποτέ... Σὲ λατρεύω....

—Τότε λοιπὸν ἔλα, γλυκειά μου ἀγάπη... Ἔλα λοιπόν... Δὲν βλέπεις ὅτι λυώνω ὁ ἄμοιρος ;

Ξαφνικὰ ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ τὰ φῶτα τῆς οἰκίας τῆς Λόπας ἄναψαν καὶ φάνηκε στὸ παλκόνι ὁ πατέρας της, ὁ κ. Εὐριπίδης Κονταρίνης.

—Κρεμοτσαπάσου, παλιηόσκυλο... γυὲ τῆς πλύστρας καὶ τοῦ σκουπιδιάρη, φωνάζει. Τόλμησες νὰ ἐνοχλήσης τὴν κόρη μου. Δὲν κάνω γαμπρὸ ἐγὼ ἕνα βλάκα σὰν κ' ἐσένα.

Ὁ Νότης ἄναψαν τὰ αἱματά του.

—Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, γέρω ξεκουτιάρη καὶ ξιπασμένε, ἐγὼ τὴν κόρη δὲν σοῦ τὴ ζήτησα. Τὴν θέλω καὶ τὴν πέρνω.

Κι' ἀμέσως σκαρφαλώνει στὸ παράθυρο, ἁρπάζει τὴ Λόπα — ποὺ τόση ὥρα ἀπ' τὴν ταραχή της εἶχε μείνη ἐκεῖ ἀκίνητη — ἀπὸ τὴ μέση καὶ πηδᾶ σὰν τρελὸς ἀπ' τὸ παράθυρο μαζύ της, μὴ λογαριάσας τὰ 4 μέτρα ποὺ ἀπῆχε ἀπὸ τὸ δάφος.

—Παναγία μου, φωνάζει γοερὰ ἡ Λόπα.

—Θέ μου, κραυγάζει πέφτοντας καὶ συνερχόμενος ὁ Νότης.

Μὰ ἦταν πιὰ ἀργά. Πέφτοντας ἡ Λόπα, ἔτυχε ἀπὸ κάτω καὶ ἔμεινε στὸν τόπο. Ὁ Νότης ἀπὸ πάνω της ἔσπασε μονάχα τὸ χέρι του.

Φωνὲς καὶ κλάματα... Βοήθεια... Τὸ σπίτι ἀναστατώνεται... Τρέχουν ὅλοι ἔξαλοι στὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος. Ὁ Νότης μόλις συνέρχεται ἀπὸ τὴν πτῶση καὶ βλέπει τὴν Λόπα νεκρή. Ἀρχίζει τὰ κλάματα.

—Λόπα μου γλυκειά μου... ἐσὺ νεκρή !...

Ξαφνικὰ μιὰ ἰδέα τρελὴ τοὺρχεται στὸ νοῦ. Ἀφοῦ ζωντανὴ δὲν σὲ πῆρα θὰ σὲ πάρω νεκρή. Καὶ πρὶν πλησιάσουν ἀκόμα οἱ περίεργοι καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ της, καὶ τρέχει... τρέχει... καὶ χάνεται στὸ σκοτάδι. Ἔτσι τελείωσε τὸ ἐδύλιο τῆς Λόπας καὶ τοῦ Νότη. Κανένας ἀπὸ τότε πιὰ δὲν ξανάδε αὐτὸν τὸν ἄμοιρο, χάθηκε ὅπως καὶ ὁ ἔρως του...

Ἀκοῦστε, λοιπόν, φίλε κύριε, τὴ συμβουλή μας. Πάψτε νὰ γράφετε. Κι' ἀρίστε νὰ διαβάζετε. Γιατί βρίσκεστε πολὺ - πολὺ μακρὰν πάσης ἐννοίας τῆς τέχνης. Τὸ διήγημά σας αὐτό, παραδείγματος χάριν, καταντᾶ πολὺ....εὐθύμον. Ἐνῶ σεῖς τὸ γράψατε δραματικό. Καὶ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο δὲν ἀναφέρουμε ὁλόκληρο τ' ὄνομά σας, ἀλλὰ μόνον τ' ἀρχικά του. — Μ η τ σ ο ν Π. Ο ι κ., Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας, τὸ ὁποῖο μᾶς στέλνατε δυὸ φορὲς τὸ ἴδιο, δὲν εἶνε...ποίημα ! Τί εἶνε ; Ὅτι δήποτε ἄλλο, ποίημα ὅμως ὄχι. Καὶ νάτο :

ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο»,
σὲ χαιρετῶ
καὶ τὸ κασκέτο
γιὰ σὲ πετῶ.
Ἐγὼ εἶμαι ὁ Μῆτσος κομμωτὴς
ἀνδρῶν τε καὶ γυναίων,
καὶ μέλλον μέγας ποιητὴς
στὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων,
πανάθλιος ἀπόγονος
τοῦ Δέλτα Ὄμικρον Γιώτα...
ποὺ φύτευα κάποια φορὰ
μπατζάρια...καὶ καρότα.
Ἐγὼ εἶμαι ὁ Μῆτσος ὁ χλωμός...
μὲ τὸ ρομβῶδες ὄχος,
παῦ πότε γίνομαι χρυσισμὸς
καὶ πότε πότε γροῖφος.
Ἐγὼ εἶμαι αὐτός, κι' ἀπὸ μακρὰν
στοὺς πόδας σου προσπίπτων
καὶ τὴν χλωμήν μου κεφαλὴν
ἐδαφιαίως κύπτων
τῆς ἄπειρης σοφίας σου
προσμένω τὸ κρυπτήριον
ἀδειάζων ἐν τῷ μεταξὺ
πλῆρες κρασιοῦ ποτήριον.
Ἂν κατὰ τύχη
αὐτοὶ μου οἱ στίχοι
γενοῦν χυδαῖοι
καὶ ὡς χορατὸ
σὲ ποῦν κουτό,
πὲς ποιὸς θὰ φταίει ;
Κι' ἂν τοὺς ἁρπάξῃς
καὶ τοὺς πετάξῃς...
ποιὸς θὰ χτυπᾶ
ἀπ' τὴν ὀργή του
τὴν κεφαλή του
καὶ δὲν θὰ σπᾶ ;...

Ἂν εἴσαστε πραγματικῶς, ὅπως λέτε, κομμωτής, ἀφῆστε τὴν ποίησι καὶ φτιάνετε καλαίσθητα, ὄμορφα χτενίσματα. Ἕνα πετυχημένο χτένισμα εἶνε ἕνα καλὸ ποίημα ! Πιστέψατέ μας.—Δ η μ. Κ ω ν σ τ α ν τ ά ρ α ν, Χρυσοβίτσι. Ὅπως σᾶς γράψαμε καὶ στὸ προηγούμενο φύλλο, πρέπει νὰ πάψετε νὰ γράφετε στίχους, γιατί δὲν τοὺς ἐπιτυγχάνετε. Ἰδοὺ ἕνα ἀκόμη ἐκ τῶν ποιημάτων σας:

Ο ΚΟΥΖΥΦΑΣ

Σὰ γεροντάκος ὁ μαῦρος
πιπινιάρης· τὸν χαλεύει
τ' ἄμοιρο κλουβάκι
γὰ νὰ τ' ἀρμέσῃ κάνα σαράκι.
Σαλπιστὴ τὸν θεωνάζουνε
καὶ τῆς ἀνοίξεως γκισόμ
ὅταν στὴν ἔρημο ἀντίχησε
τὸ κύρινο ραμφί του.
Γειά σου, γειά σου ρὲ πουλί
ποὺ μὲ γέμισες χαρά,
καὶ τὰ ὦτα μας βουδάθηκαν
ὅταν σηκώθηκα τὸ χαραμί
Εὐχαριστῶ ! τὸν πλάστη
ποῦ σ' ἔκανε πουλί,
καὶ δὲν ἔκσα' ἀδελφό μου
νὰ κομᾶσαι στὸ πλευρό μου...

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 ΙΙ Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἑξάμηνος » 100 ΙΙ Ἀμερικῆς » 7
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κονγκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency General P.O.Box 497 New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γεώργιος Ἀντωνιάδης, B. P. 445, Elisabethville, Congo Belge, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.